

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ ДОРОЖНЬОГО РУХУ: ДОСВІД ФЕДЕРАТИВНОЇ РЕСПУБЛІКИ НІМЕЧЧИНИ

Луговий Ігор Олександрович, кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративної діяльності Національної академії внутрішніх справ

Штрафи за порушення ПДР у більшості країн різні, але всюди їх об'єднує єдиний принцип покарання: сплативши за те чи інше порушення штраф, у водія зникає бажання повторювати це порушення.

Цікавим, в цьому питанні є досвід Німеччини, де діють Федеральні закони, що регулюють дорожній рух, встановлюють загальні правила поведінки та відповідальності всіх учасників дорожнього руху. Основним законом є *Strassenverkehrsgesetz* (Закон про дорожній рух), а також інші закони, що регулюють правові відносини у сфері дорожнього руху, реєстрації транспортних засобів, відповідальності осіб, що приймають участь у дорожньому русі тощо. Вони всі об'єднані у загальний документ *Strassenverkehrsrecht* (Право дорожнього руху) [1].

Як свідчать дані Федерального статистичного відомства у Вісбадені, на дорогах Німеччини стало менше дорожньо-транспортних пригод зі смертельними наслідками. Однією з причин зниження кількості ДТП є «драконівські заходи» щодо злісних порушників правил дорожнього руху.

Згідно з німецьким законодавством, недбайливі водії зобов'язані пройти медично-психологічні огляди, під час яких медики та психологи вирішують можливість людини за своїми психологічними якостями керувати автомобілем, при цьому не піддаючи умисно небезпечності своє та інші життя. Наразі лише небагато вдалося пройти підступний тест з першого разу. Успішно витримує тест менше половини водіїв-порушників, останні ж позбавляються прав назавжди [2].

У Німеччині, як й у більшості країн світу, «сухого закону» для водіїв немає. Однак вміст алкоголю в крові не повинен перевищувати 0,5 проміле. Від 0,5 до 0,79 застосовуються штрафні санкції - 200 DM плюс два бали; від 0,8 до 1,09 штрафні санкції - 1500 DM плюс 4 бали та позбавлення прав на 3 місяці; при наявності в крові 1,1 проміле та вище - суд визначає у таких випадках покарання від великого грошового штрафу до позбавлення волі. При цьому, для того, щоб опинитися у місцях позбавлення волі, не потрібно скоювати дорожньо-транспортні пригоди (керування транспортним засобом з такою мірою вмісту алкоголю в крові вважається кримінальним злочином).

Що ж стосується волейського посвідчення, то воно при вилученні знищується і вся процедура отримання нового посвідчення займає близько півроку, оскільки все оформлюється заново.

У разі, якщо в крові порушника виявиться більш 1,6 проміле алкоголю, то позбавлення прав може бути тривалим або постійним. Такого водія примушують пройти спеціальне медичне обстеження. Крім того, водій, котрий керує автомобілем із вмістом у крові алкоголю у межах встановленої норми, у разі порушення правил дорожнього руху, якщо пристрій (експрес-контроль) зафіксував не менш 0,3 проміле, то санкції за таке порушення різко посилюються.

Взагалі за скоєння грубих порушень Правил дорожнього руху німецьким водіям не тільки виписують штраф, але й нараховують штрафні пункти, які вносяться до так званої центральної картотеки Федерального відомства автодорожнього транспорту. У його базі даних нараховуються близько 9 млн. оштрафованих водіїв. До картотеки заносяться всі штрафи від 40 євро. Штрафні пункти погашаються через два роки автоматично, якщо за вказаний період порушник не отримав нові пункти [2].

Уряд ФРН прийняв рішення стягувати штрафи більше 70 євро з жителів ФРН, що порушили правила дорожнього руху в інших країнах ЄС. Наразі німці, оштрафовані за порушення правил за межами своєї країни, після повернення додому могли не оплачувати квитанції з вимогою сплати штрафу, що приходили до них поштою. При цьому німецька держава не притягувала їх до відповідальності. Виняток становила Австрія, уряд якої раніше уклав з німеччиною угоду про взаємне переслідування порушників ПДР. В інших країнах місцевим поліцейським не залишалося нічого іншого, окрім як брати штрафи на місці. Це була єдина можливість покарати німецьких

порушників. Нововведення дозволяє німецьким фінансовим відомствам щороку додатково збирати до бюджету до 10 млн. євро. Для цього створено близько 100 нових робочих місць [2].

Список використаних джерел:

1. Straßenverkehrsrecht - 3. aktualisierte Auflage-Berlin; Bonn: Regensburg; Walhalla, 1995 (Gesetze der Bundesrepublik Deutschland). - s. 9-53.
2. Безопасность дорожного движения: опыт Германии [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.rodon.org/society-111112114049>

АКТУАЛІЗАЦІЯ ПИТАННЯ НОРМАТИВНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ОБ'ЄКТУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОСТУПКІВ В СФЕРІ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Пивовар Ірина Вікторівна, кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри економіко-правових дисциплін Національної академії внутрішніх справ

Правильне визначення об'єкта при порушенні законодавства про охорону культурної спадщини має важливе теоретичне та практичне значення, оскільки саме об'єкт дає змогу розкрити соціально-політичну сутність цього проступку, установити його суспільно небезпечні наслідки; сприяє правильній кваліфікації діяння, а також відмежуванню його від суміжних посгань. Крім того, за об'єктами проступків у сфері охорони культурної спадщини, можливо вирізнити останні з числа правопорушень в інших галузях та сферах.

Відповідно до загальних положень адміністративного права, об'єкт проступку визначається характером суспільної небезпеки цього правопорушення, а також тими соціальними цінностями, які захищаються конкретною адміністративно-правовою нормою. У загальноприйнятому розумінні об'єкт адміністративного правопорушення трактується як ті суспільні відносини, яким правопорушення заподіє шкоду або створює загрозу її заподіяння [1, с. 176].

Отже, проаналізуємо об'єкт кожного з адміністративних правопорушень окремо, відповідальність за вчинення яких встановлено у статті 92 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі - КУпАП), статтях 44, 46 Закону України «Про охорону культурної спадщини».

Безпосереднім об'єктом адміністративного проступку, що передбачений ст. 92 «Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини» КУпАП є суспільні відносини, що виникають у зв'язку з [2]:

- 1) підписанням охоронних договорів на пам'ятки культурної спадщини;
- 2) дотриманням режиму використання пам'ятки культурної спадщини;
- 3) дотриманням режиму історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території;
- 4) проведенням ремонтних, реставраційних, реабілітаційних робіт на пам'ятці культурної спадщини, зміною призначення пам'ятки культурної спадщини, її частин та елементів, здійсненням написів, позначок на ній, на її території та в її охоронній зоні за наявності письмового дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини;
- 5) дотриманням встановленого порядку передачі знайдених під час археологічних розвідок, розкопок рухомих предметів, пов'язаних з нерухомими об'єктами культурної спадщини, на постійне зберігання до музеїв (державних фондосховищ), у яких зберігаються музейні предмети і музейні колекції, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України.

Об'єкт правопорушення, передбаченого ст. 46 «Адміністративна відповідальність за невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини та порушення вимог цього Закону» Закону України «Про охорону культурної спадщини» складають суспільні відносини, перераховані в ст. 92 КУпАП, а також ті, що пов'язані з: «виконанням законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини щодо усунення порушень вимог законодавства про охорону культурної спадщини або створення перешкод для їх діяльності» [3].

Статтею 44 «Відповідальність юридичних осіб за порушення законодавства про охорону культурної спадщини» Закону України «Про охорону культурної спадщини» визначено інше коло суспільних відносин, що становлять об'єкт правопорушення. Це відносини, що пов'язані з: